

De Aphrodite
van Santorini

Colofon

ISBN: 978 90 8954 113 0

2e druk 2009

© 2009 Guido Bindels

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

Foto omslag: Heidi Nuis

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Aphrodite van Santorini

Guido Bindels

De gebeurtenissen en situaties in dit boek zijn geheel en al ontsproten aan het brein van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op louter toeval.

*The continent of Atlantis was an Island
which lay before the great flood
in the area we now call the Atlantic Ocean.
So great an area of land, that from her western shores
those beautiful sailors journeyed
to the South and the North Americas with ease,
in their ships with painted sails.*

*To the East Africa was a neighbour, across a short strait of
sea miles.*

*The great Egyptian age is but a remnant of The Atlantian
culture.*

The antediluvian kings colonised the world.

*All the Gods who play in the mythological dramas
In all legends from all lands were from fair Atlantis.*

*Knowing her fate, Atlantis sent out ships to all corners of the
Earth.*

On board were the Twelve:

The poet, the physician, the farmer, the scientist,

The magician and the other so-called Gods of our legends.

Though Gods they were -

And as the elders of our time choose to remain blind

*Let us rejoice and let us sing and dance and ring in the new
Hail Atlantis!*

Way down below the ocean where I wanna be she may be,

Way down below the ocean where I wanna be she may be,

Way down below the ocean where I wanna be she may be.

Way down below the ocean where I wanna be she may be,

Way down below the ocean where I wanna be she may be.

My antediluvian baby, oh yeah yeah, yeah yeah yeah,

*I wanna see you some day.
My antediluvian baby, oh yeah yeah, yeah yeah yeah,
My antediluvian baby,
My antediluvian baby, I love you, girl.
Girl, I wanna see you some day.
My antediluvian baby, oh yeah
I wanna see you some day, oh
My antediluvian baby.
My antediluvian baby, I wanna see you.
My antediluvian baby, gotta tell me where she gone
I wanna see you some day.*

*Wake up, wake up, wake up, wake up, oh yeah
Oh glub glub, down down, yeah.*

My antediluvian baby, oh yeah yeah yeah yeah

(Donovan, 1969)

I

Hij zat op zijn geheime plekje bij het beekje. Daar waar hij zich ongezien kon terugtrekken, waar het stil was en hij tot rust kwam. En vanwaar hij ongestoord kon kijken naar wie hem zo lief was.

Zijn ogen gloeiden, zijn hart bonkte. Vanachter het gordijn van de waterval zag hij hoe ze zich vooroverboog over een struik van ongeveer een meter hoog. Hij herkende de harige stengels en de grote aromatische, donzige bladeren van de *Pogostemon patchouli*. Het deed hem denken aan vroeger, aan zijn moeder, die de bladeren van deze liefdesplant droogde en in heet water legde. Het gaf een zware, wat grondige, kruidige bloemengeur.

Het was de geur die ook haar altijd omringde. Een geur die hem tegelijkertijd rustig en opgewonden maakte. Het was een heel vreemde opwindning. Een spanning die alleen maar toenam als zij er aankwam. Hij kon het niet laten haar steeds maar weer te observeren.

Het leek wel alsof ze tegen de plant praatte, alsof ze er 'contact' mee had. Ze was een bijzondere vrouw, straalde enorm veel energie uit. Warmte, genegenheid, harmonie en waardigheid. Ze had zo'n sterke uitstraling dat ze wel heel dicht bij zichzelf, bij haar kern, moest staan. Ze had prachtig lang wit haar, felblauwe ogen, hoge jukbeenderen, stevige borsten en heupen en benen die haar lichaam op een haast zweve-

rige manier deden lopen, zweverig en waardig. Soms dacht hij dat ze een met de natuur was.

Hij volgde haar al lang. Stiekem. Al leek het soms alsof zij het in de gaten had, alsof ze hem uitdaagde en plagerig het bloed naar zijn wangen joeg. Een paar keer was er een flits van oogcontact geweest. Dacht hij althans.

Hij moest er ook niet aan denken betrapt te worden. Dat zou haar enorm in verlegenheid brengen en te schande maken. Hij behoorde immers tot de groep van Zonen van Belial. Zijn mensen gebruikten hun energieën en krachten ter meerdere eer en glorie van zichzelf. Zijn mensen waren gehecht aan bezit en materie, aan macht. Bij hen stond het eigen ego voorop. Zo zag hij dat in elk geval, want hij voelde zich niet thuis in zijn eigen huis en ging er steeds meer in zwart en wit denken.

Zij was een afstammeling van het geslacht van De Ene. Haar groep streefde juist het goede na, zoals hij vaak genoeg had gemerkt. De dualiteit tussen de twee groepen was in elk geval groot.

Ooit was het hier een groot paradijs geweest. Met tempels van goud, prachtige bouwwerken en vriendelijke, liefdevolle mensen in diverse gemeenschappen. Mensen met een sterke geest, met allemaal hetzelfde doel: in harmonie en tevredenheid een zo spiritueel mogelijk leven leiden en van hun thuis een soort Eden maken. Met liefde voor de natuur. Dankbaar voor elke zonsopkomst.

De koningen hadden voor een goed geregelde maatschappij gezorgd. Geweld en armoede waren er niet. Luxe en rijkdom wel. Net als orde en rust. Maar al

die luxe en rijkdom maakten lui. Gemakzuchtig en hebberig.

Sommigen wilden steeds meer: de wereld veroveren, door oorlogen te voeren. Er was een splitsing gekomen. Onder invloed van mensen die niet tevreden waren met de overvloed die er toch was, die alleen maar meer wilden. Sindsdien was het gedaan met de harmonie op dit eiland.

Hij trok zich dat aan, want al was hij dan een van de Zonen van Belial, hij voelde zich toch anders. Al was, in zijn optiek, zijn lichaam hard en hoekig, hij voelde zich toch zacht en rond.

Zijn tweelingbroer, die was pas hard, die was alleen maar met zichzelf bezig. Hij voelde zich een beetje als zij. Zo wilde hij zich tenminste voelen.

Kwam het door zijn moeder, die het nooit eens was geweest met die fanatieke expansiedrift van zijn vader en zijn tweelingbroer? Die, als er ruzie was aan tafel, altijd vrede probeerde te stichten? Die hem ook had aangemoedigd om beeldhouwer te worden en met zijn handen mooie dingen te scheppen in plaats van er wapens mee op te nemen?

Beeldhouwer! De familie had erom gelachen, maar achter al het gehoon had altijd zijn moeder gestaan en hem gezegd dat hij moest doen wat zijn hart hem ingaf en dat hij bijzonder was. Wat miste hij haar. Sinds haar dood voelde hij zich nóg eenzamer. Maar hij was doorgestaan met beeldhouwen. Voor haar. En voor zichzelf. Hij kon niet anders.

Hij schrok wakker uit zijn overpeinzingen omdat hij opeens iets hoorde. Door het watergordijn zag hij hoe ze overeind kwam en naar het beekje liep. Ze trok

haar witte gewaad uit en gleed het water in. Even zag hij haar volle, volmaakte lichaam. Het leek wel alsof het licht gaf. Haar borsten waren gezwollen, de tepels hard. En ze kwam recht op hem af!

Had ze hem ontdekt? Hij hoopte van niet, maar toch ook van wel. Zijn lippen begonnen te tintelen, zijn hoofd duizelde, zijn hartslag sloeg op hol. Hij zoog zijn onderlip naar binnen, hield zijn adem in en sloot zijn ogen.

Plotseling voelde hij een hand op zijn schouder. De aanraking zond een golf van warme energie door zijn rillende lichaam. Hij voelde kippenvel op armen, benen, borst en billen. Hij wist meteen dat zij het was. Maar hoe had ze hem gevonden? Het watervalletje verborg de nis toch achter een gordijn? Had hij niet goed opgelet, had hij veel minder voor de buitenwereld verborgen gezeten dan hij altijd had gedacht? Was al dat kletterende water toch te transparant? Hij durfde zijn ogen niet meer te openen.

Een tong tekende een rondje op zijn voorhoofd. Zij kuste zijn oogleden en zoog zachtjes aan zijn bovenlip. Golven van genot schoten door zijn lijf.

En toen was er die zoen. Het was alsof ze elkaar al duizenden keren hadden gekust. Hij duwde zijn tong in haar mond, zachtjes, voorzichtig, angstig toch ook. Maar er was geen tegenstribbeling, geen aarzeling.

Ze voelde zacht en meegaand aan. Hij tilde haar uit het water. Het mos op de steen in de nis was warm en behaaglijk. Alsof er een deken lag. Hij likte haar hals. Zij liet hem gewillig begaan. Hij voelde de rilling van opwindning toen hij haar harde tepel in zijn

mond nam. Zijn tong schoot heen en weer. Zachtjes likkend, zuigend, plagend.

Hij kuste haar trillende buik, haar navel, haar schaamlippen. Haar ademhaling werd sneller en luider. En zijn tong ging verder. Kietelend, proevend. Haar adem stokte. Hij rook haar lust.

Opeens duwde ze hem van zich af, op zijn rug. Ze ging boven op hem zitten. Moeiteloos, in één vloeiende beweging bracht ze zijn stijfheid bij haar naar binnen. Met de handen leunend op zijn borst schokte ze van hevige orgasmen. Hij liet zich nu volledig gaan in een sterke stroom van bevrijding.

Het schijnsel van de maan verlichtte de contouren van haar heerlijke, volle lichaam. Twee lichamen die glinsterden van het zoete zweet en die in elkaar overgingen, kwamen tot een voldane, ontspannen rust. Hij streelde haar wang, haar wenkbrauwen. Teder en geruststellend. Ze wiegden heen en weer in elkaanders armen. Ze wisten dat wat er zojuist was gebeurd grote gevolgen zou hebben. Niet alleen voor henzelf!

Het zalige moment van genot leek opeens ver weg. Hij knipperde met zijn ogen. Wat een vreemde wolk zag hij daar in de verte. Het leek wel een boom, een pijnboom. Hij steeg op uit de vulkaan aan de overkant. Huiveringwekkend zwart. De lucht eromheen werd zomaar opeens angstaanjagend rood, oranje, fel, pijnlijk hard.

Een enorme knal. En nog een, een uitbarsting van geweld. De aarde schudde. De wolk werd verscheurd door kronkelende, zigzaggende flitsen van een vurige gloed, langgerekte tongen van vlammen en waanzin-

nige vuurzuilen. De lucht was doordrenkt met de geur van zwavel. Weer een knal en een nog fellere flits. Zijn ogen leken in brand te staan. Gerommel, gestommel, het leek een eeuwigheid te duren ...

... Alexander zat voorover gebogen in bed, met een van pijn verwrongen gezicht. Hij hield zijn geslachtsdeel vast en kreunde van de stekende pijn. Het was lang geleden dat hij dit had gedroomd, althans dat hij het zich kon herinneren.

De pijn in zijn onderlijf kon hij zich wel van vroeger herinneren. Toen woonde hij nog thuis en had vaak van die rare dromen. Dromen die zo mooi begonnen, maar met apocalyptische beelden eindigden. En elke keer werd hij wakker met die schreeuwende pijn in zijn onderlijf. Hij werd er haast waanzinnig van.

Zijn ouders liepen in die tijd de ene na de andere specialist met hem af, maar niemand kon iets vinden. Zijn lichaam functioneerde normaal, ook al was die pijn nog zo ondraaglijk. Hij had het alleen maar als hij wakker werd van zo'n rare droom. Het hield meestal wel een uur aan en was dan zo heftig dat hij aan een stuk door schreeuwde, huilde en vloekte tegelijk. Tot wanhoop van zijn ouders.

Uiteindelijk luidde de conclusie dat het allemaal psychisch was, dat het had te maken met zijn beleving van de puberteit en de weg naar de volwassenheid.

"Ach, meneer en mevrouw," hadden de artsen gezegd, "uw zoon zit gewoon zichzelf in de weg. Hij is op zoek naar zichzelf en vraagt zich af wat hij wil en wie hij

is. Hij is op zoek naar zijn eigen mening. En dan slaat tegelijkertijd ook nog eens zijn lichaam op hol. Het groeit opeens alle kanten op. De een heeft daar meer last van dan de ander. Alexander heeft ons verteld dat hij op de meest ongewenste momenten last heeft van erecties en dat hij al een paar keer onverwachte zaadlozingen heeft gehad. Natte dromen noemen we dat. Weet u, zoals alles aan zijn lichaam aan het groeien is, zo groeien juist in deze periode ook balzak en zaadballen. En vervolgens zijn penis. De ene puber vindt dat wel fijn, maar de ander schrikt er juist van en is er bang voor. Hij is bang voor alles wat er nu opeens aan het gebeuren is. En angst kan pijn veroorzaken, maar dat is vooral mentale pijn. Dat gaat vanzelf wel weer over. Bij hem zijn alle reacties gewoon een beetje extreem.”

De puberteit dus, die bij Alexander gepaard zou gaan met een angstcomplex voor erecties en zaadlozingen. Hijzelf wist zeker dat dit niet de oorzaak kon zijn. Hoewel, wat was er nu nog zeker in zijn leven? Hij twijfelde aan alles, vroeg zich inderdaad af wie hij was, wat hij wilde, wat hij dacht. Misschien zat er toch wel een kern van waarheid in wat de artsen zeiden. Ook al voelde hij iets heel anders.

Hij kreeg in elk geval steeds meer het etiket opgeplakt een ‘typisch kind’ te zijn. Ook op school, zeker toen bleek dat de zoon van een van die artsen een klasgenootje was, dat thuis, stiekem luisterend achter de deur, het een en ander had opgevangen. Hij bazuinde overal rond dat Alexander bang was voor zijn eigen piemeltje. Iets ergers had hem juist op dat moment niet kunnen overkomen. Kinderen op die leeftijd heb-

ben meer hoon dan begrip. Dus sloot Alexander zich meer en meer af.

De leraren noemden hem een vreemd dromertje dat bang was voor volwassenen en al helemaal voor vrouwen. En de dromen gingen maar niet over. Dus moest hij van zijn vader naar de psychiater en werd hij door zijn moeder meegesleurd naar een gebedsgenezers. Maar niets hielp. Tot hij zich op een avond voornam niet meer te dromen en zich volledig af te sluiten voor de pesterijen op school.

Hij wist nog dat hij die week een boek had gelezen, dat hem behoorlijk had aangegrepen. *Die Blechtrommel*, van Günter Grass. Hij was erg opgegaan in de verwarde levenswandel van de kleine, in 1924 geboren, Oskar Matzerath, een vreemd kereltje uit Danzig, dat liever niet ter wereld was gekomen, want het leven beviel hem maar niets. Toch verlangde hij ernaar om zo snel mogelijk drie jaar te worden, want dan zou hij van zijn moeder een blikken trommel krijgen. Op die dag besloot Oskar ook om niet meer te groeien en hij liet zich van de trap vallen. Met zijn hoge stem, waarmee hij zelfs glas kon breken, en met zijn getrommel, verstoorde hij daarna het leven van de volwassenen. Door de angstige, opengesperde kinderoogen van Oskar liet de schrijver de lezer de opkomst van het Nationaal Socialisme, de catastrofe en de gevolgen van de oorlog volgen. Zo jong als hij was toen hij het las, Alexander vond het meeslepend.

‘Keinen Zentimeter wachse Ich mehr!’ Alexander begreep maar al te goed waarom Oskar zich eigenwijs en vastbesloten voornam om geen centimeter meer te groeien. Met dezelfde verbetenheid had hij zich die avond

voorgenomen niet meer te dromen en zich af te sluiten voor de pesterijen op school.

Het was achteraf eigenlijk niet eens zo gek moeilijk geweest. Hij bouwde gewoon een stevige muur om zich heen. Met op de wachttoren alleen hijzelf. Niemand mocht in de buurt komen, vooral geen meisjes, want die waren er de oorzaak van dat hij van die ongewilde erecties kreeg, die, als hij weer eens zo'n droom had, voor zo veel pijn zorgden.

Net als Oskar sloot Alexander zich mentaal van de buitenwereld af. En hoe meer hij zichzelf daarin trainde, hoe beter het hem lukte. Hij werd een eenling, levend in zijn eigen, veilige wereldje.

Soms vroeg hij zich af of er nog meer achter die droom zat, want ergens voelde zo'n erectie toch ook lekker. Maar Alexander had na het lezen van *Die Blechtrommel* besloten het zekere voor het onzekere te nemen.

Ook tijdens de volgende jaren van zijn middelbare schooltijd ging hij na de lessen stevast naar huis. Hij deed niet mee aan spelletjes, bezocht nooit feestjes. Hij sloot zich op in zijn kamertje en leerde en las veel. Hij had een diepe hunkering naar kennis.

Uiteindelijk bleven die dromen weg. Evenals die vreselijke pijn. Hadden de artsen dan toch gelijk gehad?

Alexander werd een echt carrièremannetje. Daar moest in de jaren die volgden alles voor wijken. En hij had succes. Als dagbladjournalist schopte hij het van leerling-journalist tot chef van de buitenlandredactie. En hij werd een van de beste schrijvers van de krant. Als er ergens op de wereld iets gebeurde werd Alexander erop afgestuurd.

De Boeing 747 van El Al, die neerstortte op de Bijlmer, de vliegtuigcrashes in Paramaribo en Portugal, de zware aardbeving in Turkije, de aanslagen van 11 september in New York, rampen, dichtbij of veraf, Alexander rapporteerde erover, meer dan twintig jaar lang.

Hij zag de grootste ellende, maar sloot zich daar zoveel mogelijk voor af, want anders kon hij zijn werk niet doen. Hoewel hij na zijn schooltijd een stuk socialer was geworden, wist hij nog heel goed hoe dat moest, dat afsluiten. Hij draaide gewoon een knop om. Alexander keek met zijn ogen en schreef met z'n pen over groot verdriet en diepe ellende. Maar hij liet de tranen nooit binnenkomen, al riepen zijn verhalen bij anderen hevige emoties op. Hij zag anderen huilen, bracht anderen met zijn geschreven woorden aan het huilen, maar bleef zelf uiterlijk onbewogen. Altijd en overal.

Alleen nu schoot hij vol. Van de pijn in zijn lies, van de droom die herinneringen aan vroeger opriep. Aan zijn tienerjaren, toen hij zo vaak van die dromen had, toen hij zichzelf nog niet had aangeleerd om zich af te sluiten. Had het met zijn werk te maken, dat zijn gevoel opeens weer zo sterk naar boven kwam? Kwam het door alle gepeins van de afgelopen tijd?

Sinds hij, een hele poos geleden alweer, bij de hoofdredacteur was geroepen, was niets meer hetzelfde. Al zijn zekerheden waren verdwenen, alles was veranderd en als hij ergens slecht tegen kon, dan waren het wel veranderingen. Vooral veranderingen die hij niet zelf veroorzaakte, want hij was gewend alles onder controle te hebben.

Misschien was dat wel zijn grootste fout. Dat hij altijd alles onder controle wilde hebben. Ook in zijn relaties, want natuurlijk had hij die wel. Toen de tiener volwassen was geworden, toen de dromen wegbleven en toen hij zich op zijn loopbaan was gaan storten, groeide hij uit tot een normale man, die zo zijn behoeften had. Hij had verschillende keren verkering gehad, maar op de een of andere manier hield dat nooit lang stand.

Hij was vaak op reis, dat werkte natuurlijk ook niet mee. Maar belangrijker was dat hij uiteindelijk telkens weer iets miste, iets wat met zijn gevoel te maken had. Want onder zijn pantser zat wel degelijk gevoel. Dat was veeleisend. Bij elke vrouw vroeg hij zich daarom na verloop van tijd af: is dit het nu, is er niet nog meer?

Hij was ook zo kritisch, hield niet van een gemiddelde relatie. Het moest voor hem bijzonder, speciaal zijn. Samen naar de sterren reiken? Dat was niet genoeg. Je moest die sterren soms ook kunnen aanraken. En dat lukte maar niet. Al lag, zo beseftte hij, dat voor een deel ook aan hemzelf. Hij hield ervan om een vrouw te bevredigen, sloofde zich uit om haar orgasmen te geven, maar andersom liet hij niemand te dicht bij zich komen, was hij bang om de controle over zichzelf kwijt te raken en kon zich dus niet volledig overgeven. Misschien kon het ook zijn dat hij gewoon de juiste nog niet was tegengekomen. Want, zo dacht hij nu, als er iemand was geweest bij wie hij zijn hart echt open had durven zetten, dan hadden ze samen die sterren wel kunnen raken.

Zijn laatste groterampenreportage had hij vanuit Beslan gemaakt, dat ooit zo rustige stadje in de Russische republiek Noord-Ossetië. Totdat Tsjetsjeense rebellen voor een tragedie zorgden op 'School nummer Eén'. Hij was er op de tweede dag van de gijzeling aangekomen. Op donderdag. Hij had er gestaan tussen de meer dan duizend radeloze ouders, grootouders en buurtbewoners. En hij had een dag later de bommen horen ontploffen en de schoten gehoord die aan zo vele mensen, vooral kinderen, het leven kostten. Hij had midden in de chaos gestaan. De verhalen van de 34-jarige lerares Albina opgetekend, die vertelde over de angst en de onzekerheid die ze had gezien in de ogen van al die kinderen. Over de honger en de dorst.

Hij had de ravage bij 'School nummer Eén' gezien, de bakstenen muur aan de kant van het spoor die vol met gaten zat en het dak van de gymzaal dat aan flarden was. Hij zag een levenloze arm en een voet onder een deken vandaan steken. En dan de vele, vele lijksakken. Zwart voor de terroristen, zilverfolie voor de dode kinderen, ouders en leraren.

Hij had in een hoek een schooluniform zien liggen. Een blauw jurkje. Met kant afgewerkt. Ongetwijfeld met liefde gemaakt door een trotse moeder, voor een nog trotser dochttertje dat eindelijk naar de grote school mocht. Hoe zou ze hebben geglunderd toen ze het voor de spiegel voor het eerst paste?

Hij was er gebleven tot maandag. Hij had geen politieke verhalen gemaakt, maar menselijke verhalen. Zoals hij dat altijd had gedaan. Hij was de medische opvangcentra afgelopen. Had gezien hoe de matrassen die doorweekt waren van het bloed, niet meer schoon-